

3 Ιουνίου 2020

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς: Ζαρκάδι στον χαμένο παράδεισο (μέρος 3ο)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μέσα στη βλασφημία του ο άνθρωπος ούτε που μπορεί να φανταστεί τα μεγαλειώδη και θαυμαστά αισθήματα, που φέρουμε μέσα μας εμείς, τα ζαρκάδια.

Ανάμεσα σ' εμάς και σ' εσάς, άνθρωποι, εκτείνεται η άβυσσος, έτσι, που ούτε εμείς μπορούμε να κινηθούμε προς εσάς, αλλά ούτε κι εσείς προς εμάς. Δεν έχετε την αίσθηση του κόσμου μας. Αν εμείς, τα ζαρκάδια, αν η καρδιά μας περνούσε στην πλευρά σας, τότε θα είχαμε περάσει στην κόλαση. Κάποτε ήμασταν στον παράδεισο. Εσείς όμως, άνθρωποι, μας τον μετατρέψατε σε κόλαση. Ότι είναι οι διάβολοι για εσάς, είστε εσείς, άνθρωποι, για εμάς. Μας αφηγούνται τα δάση: «Είδαμε τον Σατανά να πέφτει απ' τον ουρανό στην γη, έπεσε ανάμεσα στους ανθρώπους κι έμεινε. Αυτός, ο έκπτωτος του ουρανού, είπε: «νιώθω ευχάριστα ανάμεσα στους ανθρώπους, έχω κι εγώ τον παράδεισο μου και δεν είναι άλλος από τούτους εδώ, τους ανθρώπους»

Το ξέρω και το προαισθάνομαι· με περιμένει μια καλύτερη αθανασία από την ανθρώπινη. Για εσάς, άνθρωποι, σ' εκείνον τον κόσμο, υπάρχει και η κόλαση. Για εμάς όμως, τα ζαρκάδια, υπάρχει μόνον παράδεισος. Γιατί εσείς, άνθρωποι, συνειδητά και εκούσια επινοήσατε την αμαρτία, το κακό και τον θάνατο, παρασύροντας κι εμάς σ' αυτά με την μοχθηρία και την κακία σας, χωρίς τη συγκατάβαση μας, επειδή είχατε εξουσία επάνω μας. Γι' αυτό και θα δώσετε λόγο για εμάς, για όλα τα βάσανα, για όλες τις δυσκολίες, για όλα τα παθήματα, για όλους τους θανάτους μας. Θα τιμωρηθείτε για εμάς και εξαιτίας μας... Αφουγκράστηκα τον γαλάζιο ουρανό να ψιθυρίζει στην μαύρη γη τούτην την αιώνια αλήθεια: Οι άνθρωποι την ήμερα της Κρίσεως θα δώσουν λόγο για όλα τα βάσανα, για όλες τις δυσκολίες, για όλα τα παθήματα, για όλους τους θανάτους όλων των γήινων όντων και πλασμάτων. Όλα τα ζώα, όλα τα πουλιά, όλα τα φυτά θα σταθούν και θα κατηγορήσουν το γένος των ανθρώπων για όλους τους πόνους, για όλες τις προσβολές, για όλα τα κακά, για όλους τους θανάτους που τους προξένησε μέσα στην αλαζονική φιλαμαρτία του. Γιατί μπρος και πλάϊ στο ανθρώπινο γένος συμπορεύονται η αμαρτία, ο θάνατος και η κόλαση.

Αν ήταν να διάλεγα ανάμεσα στα δημιουργήματα, θα διάλεγα τον τίγρη παρά τον άνθρωπο, γιατί ο τίγρης είναι λιγότερο αιμοβόρος απ' τον άνθρωπο, θα διάλεγα το λιοντάρι παρά τον άνθρωπο, γιατί είναι λιγότερο αίμοχαρές απ' αυτόν, θα διάλεγα την ύαινα παρά τον άνθρωπο, γιατί είναι λιγότερο αποκρουστική απ' αυτόν, θα διάλεγα τον λύγκα παρά τον άνθρωπο, γιατί είναι λιγότερο επιθετικός απ' αυτόν, θα διάλεγα το φίδι παρά τον άνθρωπο, γιατί είναι λιγότερο πονηρό απ' αυτόν, θα διάλεγα οποιοδήποτε άλλο θηρίο παρά τον άνθρωπο, γιατί ακόμη και το φοβερότερο θηρίο είναι λιγότερο τρομερό από τον άνθρωπο... σας λέω αλήθεια, μέσα απ' την καρδιά μου σας μιλώ. Γιατί ο άνθρωπος επινόησε και δημιούργησε την αμαρτία, τον θάνατο και την κόλαση. Και τούτο μέσα σ' όλους τους κόσμους μου είναι το χειρότερο από τα χειρότερα, το πιο τερατώδες απ' τα τερατωδέστερα, το φοβερότερο απ' τα φοβερότερα. Το ακούω, όταν βουίζει ο

χείμαρος των δακρύων: οι άνθρωποι κομπάζουν για κάποια νοημοσύνη. Εγώ όμως, τους βλέπω μέσα από τα κυριότερα έργα τους, την αμαρτία, το κακό και τον θάνατο. Και συμπεραίνω πως, αν η νοημοσύνη τους έγκειται στο ότι επινόησαν και δημιούργησαν την αμαρτία, το κακό και τον θάνατο, τότε αυτό δεν είναι χάρισμα, αλλά κατάρα. Η νοημοσύνη που ζει και εκφράζεται με την αμαρτία, το κακό και τον θάνατο είναι θεία τιμωρία. Μεγάλη νοημοσύνη, μεγάλη και η τιμωρία. Θα ήταν προσβολή για εμένα αν μου έλεγαν πως είμαι νοήμον, κατά τον τρόπο τον ανθρώπινο νοήμον. Αν μια τέτοια νοημοσύνη είναι το μοναδικό ίδιο των ανθρώπων, τότε, όχι μόνον την απαρνούμαι αλλά και την καταριέμαι. Αν απ' αυτήν εξαρτιόταν ακόμη και ο παράδεισός μου και η αθανασία μου, τότε θα ειχα για πάντα απαρνηθεί και τον παράδεισο και την αθανασία.

Μέ την νοημοσύνη καί χωρίς την αγαθότητα και τη στοργή, ο άνθρωπος είναι ίδιος ο διάβολος. Άκουσα τους αγγέλους του ουρανού, όταν έπλεναν τα φτερά τους στα δάκρυα μου, να λένε: ο διάβολος είναι η μεγάλη νοημοσύνη χωρίς ίχνος αγαθότητας και αγάπης. Όμως, κι ο άνθρωπος το ίδιο είναι, όταν δεν έχει καλοσύνη και αγάπη. Ο νοήμων άνθρωπος χωρίς καλοσύνη και συμπόνια είναι κόλαση για τη στοργική ψυχή μου, κόλαση για την πικραμένη καρδιά μου, κόλαση για τα άκακα μάτια μου, κόλαση για το ταπεινό είναι μου. Απ' τη ψυχη μου μία μόνον επιθυμία αναβλύζει: να μην ζήσω ούτε σε τούτον, ούτε και σ' εκείνον τον κόσμο πλάϊ σε άνθρωπο, που είναι νοήμων ενώ δεν έχει καλοσύνη και σπλαχνική στοργή. Μόνον τότε αποδέχομαι την αθανασία και την αιωνιότητα. Αν δεν γίνεται αλλιώς, τότε Θεέ μου, αφάνισε με, μετάβαλε με σε μη είναι.

Τα λευκά ζαρκάδια τον παλιό καιρό έλεγαν: πέρασε απ' τη γη Εκείνος, ο Πανάγαθος και Πάνστοργος, κι έκανε τη γη παράδεισο. Όλα τα όντα, όλα τα πλάσματα δέχτηκαν την άπειρη αγαθότητα, την αγάπη, τη στοργή, το έλεος, την ευγένεια και τη σοφία, που ανέβλυζε απ' Αυτόν. Πάνω στη γη περπάτησε και την έκανε ουρανό. Τον έλεγαν Ιησού. Ω, σ' Αυτόν είδαμε το πόσο μπορεί ο άνθρωπος να είναι υπέροχος και υπέρκαλος, μόνον όταν είναι αναμάρτητος. Θλιβόταν με τη θλίψη μας και έκλαιγε μαζί μας για τα δεινά, που οι άνθρωποι μας έφεραν. Ήταν μαζί μας και ενάντια στα ανθρώπινα δημιουργήματα, ενάντια στην αμαρτία, στο κακό και τον θάνατο. Αγαπούσε με τρόπο φιλόστοργο και πονόψυχο όλα τα πλάσματα, τα χάριδεψε με μια θείκη μελαγχολία και τα προφύλασσε από την ανθρώπινη αμαρτία, από το ανθρώπινο κακό, από τον ανθρώπινο θάνατο. Ήταν, και παντοτινά παρέμεινε, ο Θεός μας, ο Θεός των θλιμένων και κατατρεγμένων κτισμάτων, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο.

Μόνον οι άνθρωποι, που του μοιάζουν, μας αναπαύουν. Είναι γένος μας, είναι η αθανασία μας και η αγάπη μας. Η ψυχή τους έχει συνυφανθεί με την καλοσύνη Του,

την ευσπλαχνία Του, την αγάπη Του, τη στοργή Του, την ευγένεια Του, τη δικαιοσύνη Του και τη σοφία Του. Η νοημοσύνη τους είναι θεϊκά σοφή, θεϊκά αγαθή, θεϊκά ταπεινή, θεϊκά σπλαχνική. Μοιάζουν με τους φωτεινούς και αγίους αγγέλους. Γιατί η μεγάλη νοημοσύνη και η μεγάλη αγαθότητα, όταν γίνονται ένα, τότε αυτό λέγεται άγγελος.

Γι' αυτό και η αγάπη μας σπεύδει ολάκερη στον Ιησού, τον Πανάγαθο, τον Πολυέλεο, τον Πάνστοργο. Αυτός είναι ο Θεός μας. Αυτός και η Αθανασία μας και η Αιωνιότητα μας. Το Ευαγγέλιο Του είναι περισσότερο δικό μας, παρά των ανθρώπων, γιατί μέσα μας υπάρχει περισσότερη η αγαθότητα Του, η αγάπη Του, η στοργή Του...Εκείνος. Ω! Ας είναι ευλογητός σ' όλες τις καρδιές και σ' όλους τους κόσμους μας! Εκείνος, ο Κύριος και Θεός μας! Εκείνος, η γλυκιά παρηγοριά μας σε τούτον τον πικρό κόσμο, που παρέρχεται, η αιώνια ευφροσύνη μας σε εκείνον, τον αθάνατο κόσμο, που επέρχεται...

Μετάφραση: Αριστείδης Γεωργόπουλος

Πηγή: [Πεμπουσία](#)